

Likkutei Sichos Source Sheet

Volume 17 | Vayikra | Sichah 1

.א.

1. ויקרא א'א'

ויקרא אל-משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר:

Vayikra 1:1

Hashem called to Moshe and spoke to him from the Tent of Meeting, saying:

2. בראשית רבה י"ז:ד'

אמר רבי אחא בפשעה שבא הקדוש ברוך הוא לבראת את האדם, נמלה במלאכי השרת, אמר להן (בראשית א, כו): נעשה אדם, אמרו לו אדם זה מה טיבו, אמר להן חכמתו מרבה משלכם, הביא לפניהם את הבהמה ואת החיה ואת העוף, אמר להם זה מה שמו ולא היו יודעין, העבירו לפני אדם, אמר לו זה מה שמו, אמר זה שור, זה חמור, זה סוס וזה גמל, ואתה מה שמו, אמר לו אני נאה להקרא אדם שנגבראתי מן האדמה, ואני מה שמי, אמר לו לה נאה להקראות אדו-ני, שאתה אדון לכל בריותיך.

Bereishit Rabbah 17:4

Said R' Acha: In the hour that the Holy One came to create the human, He ruled [together] with the ministering angels. He said to them: "Let us make a human [in our image]". They said to him: This one, what good is he? He said: His wisdom is greater than yours. He (G-d) brought before them beast and animal and bird. He said to them: This one, what is his name? and they didn't know. He made them pass before Adam. He said to him: This one, what is his name? [Adam] said: This is ox/shor, and this is donkey/chamor and this is horse/sus and this is camel/gamal. And you, [He said], what is your name? [Adam] said to him: I? It would be right/yafeh to be called Adam, since I was created from the ground/adamah. And I, [G-d said], what is my name? He said to him: It would be right for you to be called my Lord /Ado-nai, since you are lord/adon to all the creatures.

3. במדבר י"ב:ג'

והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה:

Bamidbar 12:3

Now Moshe was a very humble man, more so than any other man on earth

4. דברי הימים א א':א'

אדם שת אנוש:

I Chronicles 1:1

Adam, Shet, Enosh.

.ב.

5. בבא בתרא קכ"ג א"י"ד

ב מאי קדמתה לאה ברחמים דכתיב ועיני לאה רכות מאי רכות אילימא רכות ממש אפשר בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב דכתיב מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהרה בגנות צדיקים דבר הכתוב אלא אמר רבי אלעזר שמתנותיה ארוכות

Bava Batra 123a

What does it mean that **Leah advanced** ahead of Rachel **with mercy**? **As it is written: "And Leah's eyes were weak [rakkof]"** (Bereishis 29:17). **What** is the meaning of "**rakkof**"? **If we say** that her eyes were **literally weak**, is it **possible** that the verse would say that? **The verse** there **did not speak to the disparagement of** even a **non-kosher animal**, as it is written: "**From the pure animals and from the animals that are lacking purity**" (Bereishis 7:8). The verse states: "That are lacking purity" rather than stating explicitly and disparagingly: That are impure. If that is so with regard to animals, **did the verse speak** here **to the disparagement of the righteous**? **Rather, Rabbi Elazar says:** The term alludes to the fact **that her gifts**, i.e., the gifts given to her descendants, e.g., the priesthood and the monarchy, **were long-lasting [arukkof]**, as they were passed down from generation to generation.

.ד.

6. ליקוטי תורה פרשה ויקרא א' ב'

אך יש א' מאתוון רברבן היינו בחי' הכתר כמו שהוא במהותו ועצמותו ושמה לא יכול משה לבא. וא' מאתוון זעירין היינו הארת הכתר כמו שנמשך למטה על ידי צמצום ומבחינה זו הוא שויקרא אל משה ונמשך לו הארה שעל ידי זה יוכל אחר כך לבוא אל אהל מועד אשר שכן עליו הענן כו'. ובד"ה נאמר אדם באלף מאתוון רברבן והוא בחי' אדה"ר כמו שהיה לפני החטא שהיה במדרגה גבוה מאד נעלה

7. שמות מ':ל"ה

ולא יכל משה לבוא אל-אהל מועד כִּי-שָׁכַן עָלָיו הָעֲנַן וְכַבֹּד ה' מָלֵא אֶת-הַמִּשְׁכָּן:

Shemos 40:35

Moshe could not enter the Tent of Meeting, because the cloud had settled upon it and the Presence of Hashem filled the Tabernacle.

8. ליקוטי תורה פרשה ויקרא א' א'

והענין כי הנה לעיל מיניה כתיב ולא יכול משה לבוא אל אוהל מועד כי שכן עליו הענין וכבוד ה' מלא את המשכן פי' שכן עליו הענין הוא המשכת והשראת אור א"ס ב"ה ממקום עליון ונורא מאד שנאמר בו ישת חשך סתרו שהוא בחי' אור א"ס ב"ה הסוכ"ע שלא שייך בו שום גילוי השגה כי לית מחשבה תפיסא ביה כלל ואנת חכים ולא בחכמה ידיעא הוא היודע והוא המדע כו' ולכן על זה נאמר ישת חשך סתרו חשך הוא דבר שאין נראה בו שום תפיסא והשגה כלל.

.ז

9. תניא פרק ב'

וּנְפֶשׁ הַשְּׁנִיית בְּיִשְׂרָאֵל, הִיא חֵלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל מִמֶּשׁ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וַיִּפַּח בְּאַפִּי נְשָׁמַת חַיִּים", וְ"אַתָּה נִפְחָתָ בִּי", וְכֵמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזוֹהַר, מֵאַן דְּנִפְחַ מִתּוֹכֶיהָ נֶפֶת, פִּירוּשׁ, מִתּוֹכֵיהָ וּמִפְּנִימֵיהָ, שֶׁתּוֹכֵיהָ וּפְנִימֵיהָ הַחַיִּית שֶׁבְּאֲדָם מוֹצִיא בְּנִפְחָתוֹ בְּכַח.

Tanya chapter 2 (merged with commentary from "Lessons in Tanya")

The second, uniquely Jewish, soul is truly "a part of G-d above," ("A part of G-d above" is a quotation from Scripture (Iyov 31:2). The Alter Rebbe adds the word "truly" to stress the literal meaning of these words, for, as is known, some verses employ hyperbolic language. For example, the verse describing "great and fortified cities reaching into the heavens" is clearly meant to be taken figuratively, not literally. In order that we should not interpret the phrase "a part of G-d above" in a similar manner, the Alter Rebbe adds the word "truly," thus emphasizing that the Jewish soul is quite literally a part of G-d above.) as it is written concerning *Adam* (whose soul was a comprehensive one, a *neshamah klalit*, in that it contained all the particular souls of subsequent generations): "And He blew into his nostrils a soul of life," and as we say in prayer concerning the soul of every individual Jew, "You blew [it] into me." (The significance of the verb "to blow" as it relates to the infusion of the Jewish soul is now explained.) It is written in the Zohar, "He who blows, blows from within him," that is to say, from his inwardness and his innermost being, for it is of his inward and innermost vitality that a man emits through blowing with force. (Blowing tires a person much more quickly than speaking, as is readily observed, for it requires a greater exertion of effort and vitality. Hence, the fact that the metaphor of blowing is used to describe G-d's implanting the Jew's soul in his body signifies that this soul originates in the "innermost" aspect of G-dliness.)

10. תניא פכ"ד

גַּם בְּשַׁעַת הַחַטָּא הִיְתָה בְּאִמְנָה אֶתּוֹ יִתְבַּרַךְ רַק שֶׁהִיְתָה בְּבַחֲיִנַת גְּלוּת מִמֶּשׁ תּוֹרַת נְפֶשׁ הַבְּהֵמִית מִסְטֵרָא אַחֲרָא, הַמְחַטֵּיאָה אֶת הַגּוּף וּמוֹרִידָתוֹ עִמָּה בְּעִמְקֵי שְׂאוּל.

Tanya chapter 24 (merged with commentary from "Lessons in Tanya")

The divine soul always believes in the One G-d and remains faithful to Him even while the sin is being committed. For it is only the animal soul, via the body, that performs the sinful act. But at that time [of the

sin], [the divine soul] was in a state of veritable exile in the animal soul, which derives from the *sitra achara* which causes the body to sin and drags it down with itself to the lowest depths.

11. ישעיהו ס'כ"א

וְעַמְּךָ כְּלָמִים צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ נִצְרָה מִטַּעוּ [מְטָעִי] מַעֲשֵׂה יָדַי לְהַתְּפָאֵר:

Isaiah 60:21

And your people, all of them righteous, Shall possess the land for all time; They are the shoot that I planted, My handiwork in which I glory.

.ט

12. שבת קמ"ו א'

[בְּשִׁעָה] שָׁבָא נֶחֱשׂ עַל חֲוָה הַטִּיל בָּהּ זוהמָא, יִשְׂרָאֵל שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי — פְּסָקָה זוהמָתָן.

Tractate Shabbos 146a

When the snake came upon Eve, i.e., when it seduced her to eat from the Tree of Knowledge, **it infected her with moral contamination**, and this contamination remained in all human beings. When the **Jewish people stood at Mount Sinai, their contamination ceased**

.י

13. זוהר חלק ג קסת, א'

מאן דאיהו זעיר איהו רב, ומאן דאיהו רב איהו זעיר

Zohar vol. 3 page 168a

One who is (feels) small is great, and one who is (feels) great is small.